

UGHY SZABINA

Merülés

Álmodtad már át magad úgy a másik oldalra,
 hogy azt hitted, sosem térsz vissza?
 Mélytengeri merülésből könnyebb az emelkedés.
 Süllyedő ígéret vagyok.
 Sürget a légszomj,
 sötét víz alján kotorászok.
 Ha felébredek, kiderül,
 mit markoltam olyan erősen.

Feloldódás

Mindenben Őt keressük.
 Sejtünk valamit.
 Szégyelljük megvallani.

Látni a nem látásban.
 Hallani a nem hallásban.
 Tudni a nem tudásban.
 Követni útján a folyót.

Minden a hallgatásba tart.
 Tenger akar lenni.

Egyhelyben

Talán mozdulnunk sem kéne.
 Csak egyhelyben ülve,
 égő jelenlétként
 felszállni az égig.
 Némán túrni minden fájdalmat,
 hagyni, hogy a csönd
 hamuvá porlassza kérdéseinket.
 Lángokban áll, ami él,
 mintha semmisülni vágyna.

Ki helyett?

Ki az, aki szemem nélkül
 csak vakon tapogat a létben,
 mint néhány napos macskák,
 kiket nagyanyám vízbe fojtott?
 Kinek vagyok a füle, hogy hallanom kell:
 „Huszonkétezer egy hónapra, tudod te, mi az?!”,
 „Három napja lógott a gerendán,
 a legkisebb találta meg”?
 Kinek vagyok a szája,
 hogy helyette fújjam a levest,
 s hazudjak újra,
 mikor ő igazat mondani gyenge?
 Ki helyett érzem a hó illatát,
 eső után az ázott betont,
 ki helyett a csatorna szagát?
 Kinek vagyok a keze,
 hogy érezzem egy test melegét,
 cipeljek szatyrokat,
 vagy éles késsel kibebezzek egy halat?

Háló

Nélküled vak vagyok és gyenge,
 a te szemekkel láttam csak a fényt.
 Homokká válik számban az étel,
 a változás dallama megakad bennem,
 ereimben gyógyszerek büze kering,
 lábam összecsuklik alattam,
 mint a télre kint felejtett kerti szék.
 A valós idő lassúbb az óra számlapján
 rángó másodpercmutatónál.
 Maradj csak ilyen némán, maradj,
 hallgatásod megtart, zuhanó artistát a háló.